

Sygnatura akt III C 32/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Suhecka

Protokolant: Joanna Schultz

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2016 r. S.

sprawy z powództwa L. P.

przeciwko M. L.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. L. na rzecz powoda L. P.

a. kwotę 770 zł (siedemset siedemdziesiąt złotych) w raz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 lipca 2013r. do dnia zapłaty;

b. kwotę 770 zł (siedemset siedemdziesiąt złotych) w raz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 647 zł (sześćset czterdzieści siedem złotych) tytułem kosztów procesu.

IV. nadaje wyrokowi w punkcie I i III rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Joanna Suhecka

Sygn. akt III C 32/15

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 18 marca 2016r. wydanego w postępowaniu uproszczonym

Pozwem z dnia 2 czerwca 2014r. powód L. P. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. L. kwoty 1764,04 zł, w tym kwoty 700 zł z odsetkami maksymalnymi od dnia 2 lipca 2013r., kwoty 700 zł z odsetkami maksymalnymi od dnia 2 sierpnia 2013r., kwoty 118,56 zł i kwoty 105,48 zł z odsetkami maksymalnymi od dnia wniesienia pozwu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwana na podstawie oświadczenia złożonego w dniu 19 lutego 2007r. jako przedstawicielka ustawowa W. L. zobowiązała się do ponoszenia opłat z tytułu czesnego za każdy miesiąc z góry. Czesne płatne było przez 12 miesięcy w roku. Pozwana nie uregulowała należności z tytułu czesnego za okres lipiec –sierpień 2013r., objętych wystawionymi wobec niej fakturami VAT. Powód wskazał, że domaga się odsetek maksymalnych od niezapłaconych należności z tytułu czesnego, na podstawie art. 359 § 2 k.c. oraz na podstawie art. 482 k.c. kwot skapitalizowanych odsetek wyliczonych za okres od dnia wymagalności faktur do dnia 8 kwietnia 2014r.

Na rozprawie w dniu 16 marca 2016r. pełnomocnik powoda cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwot 118,56 zł i 105,48 zł z odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie oświadczenia złożonego w dniu 19 lutego 2007r. przez M. L. jej córka W. L. uczęszczała do (...) Szkoły Podstawowej (...) w S.. Edukację w tej szkole zakończyła w roku szkolnym 2012/2013.

bezsporne, a nadto oświadczenie k. 16, zeznania K. K. k. 63-64

Czesne za szkołę płatne było za każdy miesiąc z góry, przez 12 miesięcy danego roku szkolnego tj. od 1 września danego roku do 31 sierpnia następnego roku. Według warunków uczestnictwa i płatności istniejących w chwili podpisania oświadczenia przez powódkę zwłoka w opłacie czesnego skutkuje karą w wysokości 0,3 % miesięcznej wartości czesnego za każdy dzień kalendarzowy opóźnienia.

dowód: oświadczenie k. 16

Za czesne obejmujące lipiec i sierpień 2013r. powód wystawił wobec pozwanej faktury VAT w kwotach po 700 zł za każdy miesiąc. Faktury te nie zostały przez pozwaną uregulowane.

dowód: faktury VAT k. 17-18, zeznania K. K. k. 63-64

W przypadku braku terminowej płatności z tytułu czesnego powód naliczał odsetki. W dacie podpisania przez pozwaną oświadczenia odsetki wynosiły 0,3 % dziennie. W późniejszym okresie były one modyfikowane przez osoby prowadzące księgowość powoda. Uczestnicy szkoły nie byli informowani o zmianie wysokości odsetek. Wysokość odsetek była określana w nocie odsetkowej. Powód naliczył pozwanej odsetki w kwocie 118,56 zł z tytułu opóźnienia w płatności czesnego za lipiec 2013r. i odsetki w kwocie 105,48 zł z tytułu opóźnienia w płatności czesnego za sierpień 2013r.

dowód: wezwanie do zapłaty

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości co do należności głównej, częściowo co do odsetek.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§2).

W niniejszej sprawie zaistniały podstawy do wydania wyroku zaocznego, jednakże roszczenie nie mogło zostać uwzględnione w całości, albowiem zachodziły uzasadnione wątpliwości co do tego, czy powodowi przysługuje roszczenie z tytułu odsetek w wysokości wskazanej w pozwie, tj. w wysokości odsetek maksymalnych, a zgromadzony materiał dowodowy ich nie wyjaśnił na korzyść dla powoda.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że istnienie roszczenia głównego nie budziło zastrzeżeń. Przedstawione dokumenty w postaci oświadczenie podpisanego przez pozwaną, wystawionych faktur oraz zeznania świadka K. K. prowadziły do wniosku, że na pozwanej ciążył obowiązek uiszczenia czesnego, czesne było płatne miesięcznie przez 12 miesięcy roku szkolnego, a płatności za lipiec i sierpień 2013r. nie zostały przez pozwaną uregulowane.

W odniesieniu zaś do roszczenia z tytułu odsetek Sąd uznał, że brak jest podstaw do uwzględnienia go w części dotyczącej wysokości odsetek.

Zgodnie z art. 359 § 1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu.

W pozwie nie zostały przedstawione żadne okoliczności, z których powód wywodził żądanie obciążenia pozwanej odsetkami w wysokości maksymalnej. Przedstawione dokumenty nie zawierają informacji o stopie odsetek należnej powodowi za opóźnienie. Sąd miał na uwadze, że w oświadczeniu z dnia 19 lutego 2007r. w pkt 6 jest zapis o treści „zwłoka w opłacie czesnego skutkuje karą w wysokości 0,3 % miesięcznej wartości czesnego za każdy dzień kalendarzowy opóźnienia” jednakże treść tego postanowienia i użyte w nim zwroty wskazują raczej, iż przewiduje ono karę umowną, natomiast w świetle art. 483 § 1 k.c. kara umowna nie może zostać zastrzeżona za nienależyte wykonanie zobowiązania pieniężnego. Świadek K. K. zeznała wprawdzie, że przytoczone postanowienie zawiera regulacje w zakresie odsetek umownych, lecz zdaniem Sądu zeznania świadka są niewystarczające dla ustalenia, jak strony zapis zawarty w pkt 6 oświadczenia rozumiały i rozumieć powinny, jakie były w tym zakresie ustalenia między, natomiast zarówno powód jak i pozwana nie stawili się mimo wezwania w celu przesłuchania ich przed sądem. Ponadto świadek wskazała, że powód w kolejnych latach modyfikował wysokość odsetek za opóźnienie w płatności nie informując o tym osoby zobowiązane do zapłaty czesnego oraz że w tym zakresie nie były podpisywane żadne umowy. Okoliczność ta świadczy o tym, że powód po 2007r. zapis zawarty w pkt 6 oświadczenia nie uważał za wiążący, a jednocześnie nie podjął czynności prowadzących do wyrażenia przez obie strony umowy konsensusu w zakresie obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie w płatności. Aby natomiast uznać, że strony uzgodniły odsetki za opóźnienie w wysokości innej niż odsetki ustawowe niezbędne jest ujawnienie takich okoliczności, z których wynikałoby, że złożyły choćby w sposób dorozumiany zgodne oświadczenia woli w tym zakresie. Oświadczenie to winno obejmować zgodną wolę ukształtowania odsetek na innym poziomie niż odsetki ustawowe oraz zgodne ustalenia co do wysokości tych odsetek. Zeznania świadka nie zawierały nadto informacji pozwalających na ustalenie, jaka wysokość odsetek miała obowiązywać w stosunku między powodem a pozwaną w 2013r. Świadek nie posiadała wiedzy w tym zakresie wskazując jedynie, że wysokość odsetek uzależniona była od stopy lombardowej.

W konsekwencji powyższego Sąd uznał, że zachodzą istotne wątpliwości co do tego czy strony uzgodniły obowiązek zapłaty odsetek umownych za opóźnienie w płatności czesnego, a nawet jeśli – w oparciu o oświadczenie z dnia 19 lutego 2007r. zasadnym byłoby przyjęcie, że pozwana wyraziła zgodę na zapłatę odsetek w wysokości wyższej niż ustawowa – to brak jest materiału pozwalającego stwierdzić jaka wysokość odsetek obowiązywała w stosunku do należności za lipiec i sierpień 2013r.

Z przedstawionych przyczyn Sąd uwzględnił roszczenie o odsetki przyjmując je za zasadne na poziomie odsetek ustawowych, mając na względzie treści art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może żądać od dłużnika, który spóźnia się z zapłatą, odsetek ustawowych.

Uwzględniając oświadczenie strony powodowej w zakresie częściowego cofnięcia powództwa, na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w zakresie objętym cofnięciem pozwu.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. przy przyjęciu, że pozwana przegrała proces niemal w całości, tj. w całości co do roszczenia głównego i częściowo co do odsetek. Na koszty poniesione przez powoda składa się opłata od pozwu w kwocie 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej 600 zł, opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. wyrokowi w części zasądzonej nadany został rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Joanna Suchecka